

ІЗ ЦИКЛУ

„СПОВІДЬ“

ГАМЛЕТ

Можливо, флейта в тому і не винна,
що стала інструментом для нездар —
тендітна і безвольна деревина,
слабка для самозахисту і свар.

Але коли б душа її та тіло
збудилися в свідомості живій,
хіба б заграти власної посміло
чиєсь лукавство зопалу на ній?

Я знаю давній звичай Гільденстерна —
він щирий друг, але не в боротьбі.
В його душі з'єдналися химерно
служіння владі й відданість тобі.

Він проспівав дружбі панегірик
і водночас покірно, мов теля,
твій судьбі підступний візьме вирок
з державних рук лихого короля.

Мал. О Бичка

Чого там більше: жовчі чи отрути?
Та спробуй з ним довірливо піти,
і, запевняю, бути чи не бути —
вирішувати матимеш не ти.

Тепер ти флейта. Він тепер музика.
Він дме з нутра слухняного свого.
І вже між вами відстань невелика —
раб партитури і слуга його!

О, ця безславна чесність із собою,
ця безпорадна біблія вагань,
страх перед ризиком чесного двобою,
де не зітнуться полум'я і твань;

де на ножах не зійдуться сумлінно
в жадобі вмерти або побороть
і не поставить Гамлет на коліна
підступність, перевтілену у плоть!

Сто королів, а музика та сама,
та сама кров на тлі тисячоліть.
Тонка труба — в ній причаїлась гама,
на будь-чий дотик згодна затремтіть...

Як врятувати хист її від смерті?
Як перейняти певністю того,
що флейта теж учасниця в концерті,
а не рабиня зрадника свого?

ВІЧНА МОЛОДІСТЬ

Коли минає молодість не перша
і борода сягає до колін,
так хочеться, штани свої задержши,
гайнуть за комсомолом навздогін,

удатися до звабливих верлібрів,
зламати ритм
і все, до чого звук,
і кинутись в ріку, з якої вибрів,
ледь не втопившись, голий молодик!

Дарма, що в тебе море вже позаду,
а він, щоб стать досвідченим, як ти,
повинен не одну лиху заваду
перебороти
і перемогти.

У намаганні час перехитрити
ти не боїшся видатись смішним
і мчиш назад,
щоб шлях свій повторити
і за безштаньком встигнути отим;

зрікаєшся і досвіду, й спокою,
і забуваєш геть, що, далєбі,
найкраще — залишитися собою
і до кінця
не зрадити собі...

